

dosarul nr. 1a-1798/17
2-1a-26338-27112017

Prima instanță: Judecătoria Orhei
Judecător: Steliana Lazari

D E C I Z I E
În numele Legii
/dispozitiv/

7 februarie 2018
Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău
vînd în componența sa:
președintele ședinței:
judecători:
referier:
cu participarea:
procurorului:
avocatului:
inculpatului:

mun. Chișinău

Iurie Iordan
Ludmila Ursu și Alexandru Spoială
Adrian Olărescu

Vitalie Călugăreanu
Nicolae Mîcu
Serghei XXXXX

Judecând în ședință de judecată publică, în ordine de apel, apelul declarat de inculpatul XXXXX Serghei împotriva sentinței Judecătoria Orhei din 04.10.2016, pe cauza penală:

XXXXX Serghei Serghei, născut XXXXX, originar și domiciliat satul XXXXX, raionul Orhei, cetățean al Republicii Moldova, supus milita studii superioare, căsătorit, un copil minor la întreținere, angajat în câmpul muncii în calitate de director a Rezervației naturale "Orheiul Vechi fără antecedente penale.

În conformitate cu art.415, alin.(1), pct.2; 417-419 Cod procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,-

D E C I D E:

Admite apelul inculpatului XXXXX Serghei, casează sentința Judecătoria Orhei din 04.10.2016, privindu-l pe XXXXX Serghei și pronunță în acest sens o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Pe XXXXX Serghei învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal, a-l achita în baza art.390 alin.(1), pct.3 Cod procedură penală, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Decizia este executorie din momentul pronunțării, însă poate fi atacată cu recurs în Curtea Supremă de Justiție a RM în termen de 30 zile.

Pronunțarea publică a deciziei motivate la data de 27.03.2018, ora 14.00.

Președintele ședinței:

Judecători:

dosarul nr. 1a-1798/17
2-1a-26338-27112017

Prima instanță: Judecătoria Orhei
Judecător: Steliana Lazari

D E C I Z I E
În numele Legii

7 februarie 2018
Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău
vînd în componența sa:
președintele ședinței:
judecători:
referier:
cu participarea:
procurorului:
avocatului:
inculpatului:

mun. Chișinău

Iurie Iordan
Ludmila Ursu și Alexandru Spoială
Adrian Olărescu

Vitalie Călugăreanu
Nicolae Mîcu
Serghei XXXXX

Judecând în ședință de judecată publică, în ordine de apel, apelul declarat de inculpatul XXXXX Serghei împotriva sentinței Judecătoria Orhei din 04.10.2016, pe cauza penală:

XXXXX Serghei Serghei, născut XXXXX, originar și domiciliat satul XXXXX, raionul Orhei, cetățean al Republicii Moldova, supus milita studii superioare, căsătorit, un copil minor la întreținere, angajat în câmpul muncii în calitate de director a Rezervației naturale "Orheiul Vechi fără antecedente penale,

învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei penale în prima instanță de la 24.07.2015-04.10.2016;

Judecarea apelului la Curtea de Apel Chișinău de la 08.11.2016-20.06.2017;
Judecarea recursului Curtea Supremă de Justiție de la 17.08.2017-24.10.2017;
Judecarea apelului la Curtea de Apel Chișinău de la 27.11.2017-27.02.2018;
Procedura citării a fost legal executată.

În ședința instanței de apel inculpatul XXXXX Serghei, cât și avocatul Micu Nicolae în numele acestuia au susținut integral argumente pelului declarat de inculpat împotriva sentinței Judecătorei Orhei din 04.10.2016, solicitând admiterea acestuia pe motivele invocate.

Acuzatorul de stat Vitalie Călugăreanu a solicitat respingerea apelului declarat de inculpatul XXXXX Serghei împotriva Judecătorei Orhei d 4.10.2016 ca nefondat.

Asupra apelului declarat de inculpatul XXXXX Serghei împotriva sentinței Judecătorei Orhei din 04.10.2016 în baza materialelor din dosar rgumentelor invocate în ședința de judecată, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău,-

C O N S T A T Ă :

. Prin sentința Judecătorei Orhei din 04.10.2016, XXXXX Serghei se recunoaște vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin 1) Cod penal și în baza acestei Legi, fiindu-i numită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 150 (o sută cincizeci) u. c, ceea ce constituie 000 (trei mii) lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în autoritatea publică locală, pe o perioadă de 2 (doi) ani.

Potrivit art. 64 alin. (3/1) Cod penal în cazul infracțiunilor ușoare sau mai puțin grave, condamnatul este în drept să achite jumătate d menda stabilită dacă o plătește în cel mult 72 de ore din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiun menzii este executată integral.

. *Pentru a se pronunța în cauza dată în sensul enunțat, instanța de fond a constatat că conform rechizitoriului lui XXXXX Serghei i : scribinează că la 27 iunie 2012, activând în calitate de specialist pentru reglementarea regimului proprietății funciare al Primăriei comun Țebujeni, r-nul Orhei, urmărind scopul facilitării obținerii de către XXXXX a Titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, a semn i eliberat un Extras din 2 Decizia Primăriei com. Trebujeni nr. 1 din 13.04.1993, prin care certifică că lui XXXXX i s-a repartizat pământ cu uprafață de 0,1106 ha cu nr. cadastral 6472113382 pentru construcție locativă, ceea ce nu corespunde realității. În continuarea intențiilor sa ifracționale, la 27 mai 2013, în baza Extrasului nr. 83 din 27.06.2012, eliberat și semnat de el în prealabil, a semnat Titlul de autentificare reptului deținătorului de teren cu nr. cadastral 6472113382 și cu suprafața de 0,1106 ha, fiind specificat ca deținător XXXXX. În act enționat este indicat și faptul că terenul cu suprafața de 0,1106 ha a fost trecut în registrul cadastral al deținătorilor de terenuri la nr. 110 d 8.04.2013, ceea ce nu corespunde realității.*

Instanța a conchis că probele administrate dovedesc vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, c ăvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, ce a cauz aune în proporții considerabile intereselor ocrotite de lege ale persoanelor juridice.

Totodată, instanța a mai statuat că în acțiunile inculpatului este prezent și semnul calificativ „daune în proporții considerabile interesel ublice”.

. *Împotriva sentinței nominalizate a înaintat apel inculpatul XXXXX Serghei, solicitând casarea sentinței pronunțate de Judecătoria Orhei ispunerea rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care XXXXX Serghei să f chitat pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.*

În motivarea apelului declarat, inculpatul XXXXX Serghei a invocat că probele administrate nu sunt suficiente pentru a fi condamnat c ăvârșirea infracțiunii imputate, instanța de fond nu a apreciat probele fiecare în parte și nu s-a pronunțat asupra admisibilității sau inadmisibilită ȃr, nu a elucidat faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei, a preluat aceleași motive din rechizitoriu, neglijând argumente i probe prezentate de apărare.

Instanța de fond urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedu enală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vede l coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea sau respingerea probelor, potrivit art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală.

Acuzarea nu a prezentat probe care ar dovedi că inculpatul a depășit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege. Or, în lip: aracterului vădit al depășirii limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, răspunderea nu poate fi aplicată potrivit art. 328 alin. (1) Cc enal.

În același timp, instanța de fond nu s-a expus asupra faptului dacă este specialistul pentru reglementarea regimului funciar, subiect ifracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal, și dacă cade atât sub incidența art. 123 alin. (1) Cod penal - persoană cu funcție c ăspundere cât și sub incidența art. 123 alin. (2) Cod penal - persoană publică.

Mai mult, instanța de fond nu s-a pronunțat în privința victimei infracțiunii specificate la art. 328 alin. (1) Cod penal, care este respectiv ersoană fizică sau juridică, ale cărei drepturi sau interese ocrotite de lege suferă daune în proporții considerabile.

Prin urmare, conform art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența fapt ifracțiunii.

Potrivit alin.(2) al art.401, și alin.(1) al art. 402 Cod de procedură penală, poate declara apel inculpatul în ceea ce privește latura penală și civilă, în termen de 15 zile de l ata pronunțării sentinței integrale.

Colegiul penal verificând acest aspect, consideră apelul declarat în termen, fiind respectate prescripțiile art. 402 alin.(1) Cod de procedură penală, (a se vedea f.d. 9-116).

. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20.06.2017, a fost admis apelul declarat de inculpat, casată sentința Judecătoria rhei din 04 octombrie 2016 privindu-l pe XXXXX Serghei, total, și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instan rin care fiind încetat procesul penal privind tragerea la răspundere penală în baza articolului 332 alin. (1) Cod penal a inculpatului XXXX erghei în temeiul că a intervenit prescripția tragerii la răspundere penală, prevăzută la articolul 60 alin. (1), lit. a) Cod penal.

Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24.10.2017 s-au admis recursurile ordinare declarate de procurorul : rocuratura de circumscripție Chișinău, Radu Săli, și de inculpatul XXXXX Serghei, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Ap hișinău din 20.06.2017 și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

. **Procedura citării legale a fost executată.**

În ședința instanței de apel inculpatul XXXXX Serghei, cât și avocatul Micu Nicolae în numele acestuia au susținut integral argumente pelului declarat de inculpat împotriva sentinței Judecătorei Orhei din 04.10.2016, solicitând admiterea acestuia pe motivele invocate.

Acuzatorul de stat Vitalie Călugăreanu a solicitat respingerea apelului declarat de inculpatul XXXXX Serghei împotriva Judecătorei Orhei d 4.10.2016 ca nefondat.

. *Judecând apelul declarat de inculpatul XXXXX Serghei, în baza materialelor cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal consideră că apelul urmează a fi dmis, din următoarele motive.*

. În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod procedură penală, **sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și i rept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire leg**

revede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.

În baza art. 409 Cod de procedură penală (1) Instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana are se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces. (2) **În limitele prevederilor arătate în alin. (1) instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.**

Conform art. 414 Cod de procedură penală, (1) Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate și a probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. (2) Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu însemnarea în procesul-verbal.

Potrivit art. 415 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură penală, (1) **Instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: 1) admite apelul, casând sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2), și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.**

În conformitate cu art. 436 Cod procedură penală, (1) *Procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs se desfășoară în conformitatea regulilor generale pentru examinarea ei.* (2) *Pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sînt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămîne cea care a existat la soluționarea recursului.*

Colegiul Penal atestă că la judecarea cauzei instanța de fond a admis erori de drept material și procesual, astfel încât se relevă necesitatea ca instanța de fond să revizuiască sentința instanței de fond, necesitate ce derivă din nerespectarea de către ultima instanță a cerințelor de drept vizînd prevederile art. 384 alin. (3), art. 385 alin. (1), pct. 1-4, 394 alin. (1), pct. 1, 2, 4, 5 Cod de procedură penală, conform cărora sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată cât și vizînd limitele judecării cauzei, art. 325 Cod de procedură penală.

Colegiul penal constată că instanța de fond, deși în partea dispozitivă a sentinței recunoaște vinovăția lui XXXXX Serghei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal, în partea descriptivă a sentinței a omis să constate fapta pe infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (1) Cod penal, astfel încalcînd prevederile art. 394 alin. (1) Cod de procedură penală, conform cărora partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicîndu-se locul, timpul, modul săvârșirii și forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

Totodată, Colegiul Penal reține că una din condițiile adoptării unei sentințe legale este corespunderea părții descriptive a ei cu circumstanțele constatate în ședința de judecată.

La întocmirea ei, instanța trebuie să îndeplinească cerințele art. 394 Cod de procedură penală și să soluționeze toate chestiunile prevăzute de art. 385 Cod de procedură penală, în aceeași consecutivitate.... *Recunoscîndu-l vinovat pe inculpat de comiterea infracțiunii după semnele crimei, urmează a fi apreciate, instanța este obligată ca, în partea descriptivă a sentinței, să soluționeze chestiunile dacă a avut loc fapta și dacă săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și dacă legea penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.*

Respectiv, în speță, instanța de fond urma să constate fapta infracțională pe capătul de învinuire în baza art. 328 alin. (1) Cod penal și să descrie fapta clar și concret și să constate pe capătul de învinuire în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, Colegiul Penal considerînd că prima instanță a încalcat prevederile art. 384 alin. (3), art. 385 alin. (1), pct. 1-4, 394 alin. (1), pct. 1, 2, 4, 5 Cod de procedură penală, conform cărora sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzîndu-se folosirea formulărilor inexacte (Hotărârea Plenumului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.)

Colegiul Penal atestă că potrivit descriptivului și dispozitivului sentinței, instanța de fond a depășit limitele învinuirii ori, a constatat în acțiunea inculpatului prezența **semnului calificativ „daune în proporții considerabile intereselor publice” – fapte neincriminate ultimului în rechizitoriu.**

Instanța de apel reține că prin prisma prevederilor art. 325 Cod de procedură penală, (1) **Judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.** (2) **Modificarea învinuirii instanței de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare. Modificarea învinuirii în sensul agravării situației inculpatului se admite numai în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.**

O eroare admisă de prima instanță prin prisma limitelor învinuirii se referă că la judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Totodată, potrivit pct. 13 al Hotărârii Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova privind sentința judecătorească nr. 5 din 19.06.2006, în sentința se reflectă **indicarea învinuirii (potrivit rechizitoriului)** pe baza căreia cauza în privința învinuitului a fost trimisă în judecată.

Conform jurisprudenței naționale, potrivit art. 409 Cod procedură penală, prin efectul devolutiv al căii de atac se înțelege condiționarea examinării apelului doar în privința apelantului și calității lui procesuale, cât și examinarea tuturor aspectelor de fapt și de drept, inclusiv în afara motivelor invocate în apel, dacă acestea sunt în favoarea inculpatului ori apelantului.

În cazul în care instanța de apel ia în considerare temeiurile de casare din oficiu, ea este obligată să le pună în discuția părților (Hotărârea Plenumului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, pct. 12.2.). În cazul în care apare necesitatea de a reîncadra juridic fapta, pentru săvârșirea căreia inculpatul nu a fost pus sub învinuire, instanța trebuie să țină cont că o astfel de modificare a încadrării juridice este posibilă numai când acțiunile inculpatului, ce urmează a fi încadrate în baza altei legi, i-au fost imputate, iar modificarea învinuirii nu înrăutățește situația inculpatului și nu afectează dreptul lui la apărare. În astfel de cazuri, instanțele vor ține cont de faptul că învinuirea se consideră mai gravă în cazul când se introduc fapte și episoade adăugătoare, care majorează volumul învinuirii. Dreptul la învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început urmează de considerat orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare (Hotărârea Plenumului CSJ a RM din 19.06.2006, nr.5 - Privind sentința judecătorească, pct. 23)

3. Relevante acestei cauze sunt și prevederile expuse de legiuitor în art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală potrivit cărora sentința de achitare se adoptă dacă pe capătul de învinuire în întrunește elementele infracțiunii. Prin urmare, este posibilă răspunderii penale doar persoana în acțiunile căreia se întrunesc toate elementele caracteristice infracțiunii incriminate prin actul de sesizare a instanței.

4. Totodată, Colegiul penal relevă că la pronunțarea sentinței, instanța de fond a stabilit eronat circumstanțele de fapt și de drept, situația de fapt și conținutul de instanța de fond nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect, instanța de fond incorect încadrînd acțiunile inculpatului XXXXX Serghei în baza art. 328 alin. (1) Cod penal.

5. Judecând apelul în contextul verificării legalității și temeiniciei hotărârii atacate, Colegiul Penal conchide că, vinovăția inculpatului XXXX Serghei în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal nu a fost demonstrată, iar ansamblul de probe prezentate, analizate prin prisma veridicității, pertinentei, utilității și concludenței lor, nicidecum nu demonstrează că fapta inculpatului întrunește elementele infracțiunii incriminate.

6. Prin probele prezentate de procuror și cercetate de instanța de apel nu a fost dovedită vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, împrejurările ce determină necesitatea achitării lui XXXXX Serghei constatate prin totalitatea de probe prezentate de partea acuzată și partea apărării în cauza penală, fiind apreciate, respectîndu-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei și concludenței, utilității și veridicității iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor - iar instanța de apel a ajuns la concluzia că

circumstanțelor, cauză și reținerii, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al corectitudinii lor, iar instanța de apel a ajuns la concluzia că **apta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii**, ceea ce determină necesitatea achitării acestuia.

7. În urma rejudecării cauzei, judecând apelurile, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prim instanță, reținând indicațiile instanței de recurs din Decizia Curții Supreme de Justiție din 24.10.2017, **Colegiul penal a constatat că conform ctului de învinuire XXXXX Serghei, se învinuiește pentru faptul că** activând în calitate de specialist pentru reglementarea regimului proprietăți a primăriei comunei Trebujeni, r-1 Orhei, adică fiind o persoană publică, a săvârșit infracțiunea de depășire a atribuțiilor de serviciu în următoarele circumstanțe:

La data de 27.06.2012 activând în calitate de specialist pentru reglementarea regimului proprietăți funciare al primăriei comunei Trebujeni, r-1 Orhei, urmărind scopul facilitării obținerii de către XXXXX Liubovi a Titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, a semnat liberat un Extras din Decizia Primăriei com. Trebujeni nr. 1 din 13.04.1993 prin care certifică că cet. XXXXX Liubovi i s-a repartizat pământ pe o suprafață de 0,1106 ha cu nr. cadastral 6472113382 pentru construcție locativă, ceea ce nu corespunde realității.

În continuarea intențiilor sale infracționale la 27.05.2013 în baza Extrasului sus-menționat nr. 83 din 27.06.2012, eliberat și semnat de el în calitate de specialist, a semnat Titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu nr. cadastral 6472113382 și cu suprafața de 0,1106 ha, fiind specificat ca deținător cet. XXXXX Liubovi. În actul menționat este indicat și faptul că terenul cu suprafața de 0,1106 ha a fost trecut în registrul cadastral al deținătorilor de terenuri la nr. 110 din 28.04.1993 ceea ce nu corespunde realității.

Astfel, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile lui XXXXX Serghei în baza prevederilor art. 328 alin.(1) Cod penal, precum și acțiunile sale intenționate, manifestate în săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele atribuțiilor și atribuțiilor acordate prin lege, ceea ce a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege a persoanelor juridice.

Astfel, fiind audiat în ședința instanței de apel inculpatul XXXXX Serghei a susținut declarațiile date anterior, potrivit cărora inculpatul pe tot parcursul procesului penal, inclusiv și în ședința de judecată, a respins învinuirea, motivând că nu se consideră vinovat de săvârșirea infracțiunii incriminate.

În ședința instanței de fond inculpatul XXXXX Serghei vina nu a recunoscut și a declarat instanței că în perioada lunii mai 2010 până în iulie 2015, a activat în calitate de inginer cadastral în cadrul primăriei com. Trebujeni, raionul Orhei. Aproximativ în anul 2012, la primărie s-a adresat XXXXX Liuba împreună cu XXXXX Lilia, cu cerința să li se elibereze Extras din registrul funciar al deținătorilor de teren, pe cota mică, cu scopul perfectării titlului de proprietate, asupra unui lot de teren. A concretizat, în comuna Trebujeni, nu se efectuase înregistrarea masivă a terenurilor „cota mică”. Motivul perfectării titlului era să doneze terenul de 0,11 hectare nurorii sale XXXXX Lilia. El a studiat registrul funciar și certificatul provizoriu și a constatat că familiei XXXXX, i-a fost atribuit un lot de teren, de pe lângă casă, cu suprafață totală 0,30 ha, dintre care 0,11 ha, se aflau în satul Butuceni, com. Tribujeni, r-nul Orhei, A eliberat extrasul din registrul funciar. Ulterior beneficiarul s-a adresat la „Cadastru” pentru perfectarea titlului de proprietate. Tot ulterior, a aflat că terenul în cauză, se suprapune cu terenul proprietate publică din satul, care se afla la balanța Ministerului Culturii, problemă de care se confruntau mai mulți deținători la acel moment. La adresarea deținătorilor de teren cu probleme similare, primăria Tribujeni s-a adresat cu un demers către Ministerul Culturii, pentru a rezolva problema în cauză. Prin ordinul Ministrului Culturii nr. 177 din 02.08.2012 „Cu privire la instituirea comisiei de verificare a corectitudinii delimitării hotarelor terenurilor proprietate publică, aflate în gestiunea Rezervației Naturale „Orheiul Vechi” și a celor de proprietate privată” și conform Actului de constatare din 24.08.2012, aprobat de Ministrul Culturii, s-a constatat că în procesul delimitării terenurilor în proprietate publică și celor private a fost admisă eroare și comisia recomandă rectificarea hotarelor. La cererea reprezentanților Ministerului Culturii, a fost făcută delimitarea terenurilor de către Institutul de „IPOT”, actele de delimitare, au fost aprobate de prin decizia Consiliului comunal Tribujeni nr. 5.5 din 0.10.2012. Beneficiarul s-a adresat ulterior la OCT Orhei, unde a fost elaborate actele de stabilire a hotarelor sectorului de teren și elaborarea planului geometric, care confirmă amplasarea bunului în natură a terenului. A concretizat, extrasul a fost eliberat de el, acesta la data eliberării conținea informații despre proprietar, temeiul juridic al a dreptului de proprietate - decizia Consiliului Local din 1993. Ulterior beneficiarul a primit titlu de proprietate a terenului în cauză, de la Oficiul Cadastral Orhei, care a fost contra semnat de el, primar și de secretar, după care beneficiarul a înregistrat titlu de proprietate la Oficiul Cadastral. Ulterior XXXXX Lilia i-a prezentat un contract de donație asupra terenului în cauză unde gura numele ei, ca proprietar. A mai concretizat că, la momentul eliberării extrasului nu cunoștea că terenul nominalizat este arendat de SR „Pasana”.” (vol. II, f. d. 50-51).

8. În susținerea învinuirii, partea acuzării a prezentat instanței de fond spre cercetare următoarele probe care ar confirma faptele inovății inculpatului:

Fiind audiat în calitate de martor XXXXX Vladimir în instanța de fond, verificate prin citire în instanța de apel, care a relatat că activează în calitate de consultant Secția Juridică Relații Funciare și Cadastru din cadrul Agenției de Stat Relații Funciare și Cadastru. Conform solicitării Direcției Generale Urmăririi Penale, a IGP din 29 septembrie 2014, a fost audiat în calitate de specialist în domeniul Cadastrului, privind legalitatea elaborării titlului cu nr cadastral 6472113382, amplasat în intravilanul com. Tribujeni r-nul Orhei. Pentru a face explicații au fost studiate dosarele cadastrale de evidență grafică și modificări curente a comunei Tribujeni, au fost studiate materialele de delimitare a terenurilor proprietate publică, în terenul proprietate publică a statului și a unități teritoriale publice Trebujeni, toate aceste materiale cadastrale se află în arhiva Institutului de Proiectări „IPOT”, care au fost elaborate 1996. În baza materialelor de evidență grafică, terenul respectiv este luat la evidență ca pășuni pure cu numărul conturilor de evidență 550 și nu ca terenuri proprietate privată pentru construcție locativă. Cele menționate mai sus confirmă în materialele de delimitare astfel materialelor de delimitare a fost delimitat ca două proprietăți a statului cu conturul nr 61 cu modul de folosință de fluvii și râuri a Unități Administrative Teritoriale, cu nu 62 cu modul de folosință pășuni pure, prin urmare U momentul elaborării acestor documente din anul 1996 și 2001, lipseau careva Informații cu privire la existența sau înregistrarea acestor terenuri ca proprietăți private și cazul când pe aceste terenuri putea fi intercalat un sector cu suprafața de 01 106 ha, care era amplasat în extravilan. Urma ca acest teren să fie introdus în hotarul terenului agricol pentru construcții locative. Titlul a fost eliberat în baza unor măsurări selective.

Fiind audiat în calitate de martor XXXXX Ion în instanța de fond, verificate prin citire în instanța de apel, care a relatat că, activează în calitate de inginer coordonator la IS „IPOT”. Acel lot în evidența grafică se califică ca pășune, bonitatea la acest tip de teren nu o cunoaște și șășunile intră în categoria de terenuri agricole și pot fi date în proprietate. Aceste pășuni din care face parte terenul în litigiu poate fi în intravilanul și în cont că nu s-a făcut o delimitare, acest teren intră în două sate. La momentul când s-a făcut lucrările respective în anul 2004, terenul aparținea primăriei, dar statul a emis o Hotărâre de Guvern nr.476 din 21.04.2003, prin care a retras forțat din administrația publică locală terenul din rezervația Naturale.

Fiind audiat în calitate de martor XXXXX Nina în instanța de fond, verificate prin citire în instanța de apel, care a relatat că, pînă în luna noiembrie 2015, a activat în calitate de secretar a primăriei sat. Tribujeni. Extrasul a fost completat de inginerul cadastral, în extras este aplicată ștampila de ieșire, care se aplică de secretară, după care ștampila rotundă se aplică de primar și se semnează de specialistul funciar. Nu se cunoaște dacă în registrul cadastral de terenuri a fost trecut ca proprietar XXXXX Liubovi. A concretizat, că extrasul se eliberează în baza actelor din registrul proprietarilor.

Fiind audiat în calitate de martor XXXXX Ion în instanța de fond, verificate prin citire în instanța de apel, care a relatat că, activează în calitate de arhitect a raionului Orhei din mai 1995. De cînd activează, la Tribujeni este o zonă istorică, acolo era inițial amplasată ca și directorului. De această zonă responsabil era Ministerul Culturii. Cunoaște că cineva a câștigat proiect și a construit o sală de expoziție, cu ane și ar și sus câteva camere de hotel. După care ulterior, în spatele barului au fost amplasate boxe și pe urmă s-au dat în exploatare boxele, ulterior beneficiar a barului camerelor de hotel și barului a devenit SRL „Pasana”. După care directorul la SRL „Pasana” Boris XXXXX, s-a adresat la

entru proiectarea unei săli de nunți. Când Boris XXXXX a comandat proiectul, i-a fost prezentat extras de la OCT Orhei, în care proprietarul terenului era SRL „Pasana”. Nu poate explica cum a apărut un alt titlu de proprietate pe terenul, pe care se afla sala de nunți. Casa de nunți și hotelul sunt amplasate pe suprafața de 6 ari.

Fiind audiat în calitate de martor XXXXX Tudor în instanța de fond, verificate prin citire în instanța de apel, care a relatat că, activează în calitate de primar al com. Trebujeni. În perioada 1993 a mai deținut funcția de primar. La 13 aprilie 1993 cota mică din cadrul comunei constituia 287 ha, Ulterior, printr-o hotărâre de Guvern, s-a făcut o delimitare dintre terenul nemijlocit a muzeului și suprafața totală ce constituie proprietate privată a cetățenilor. Lucrătorii muzeului tot li se atribuia cota mică în apropiere de muzeu. Din câte cunoaște cu aproximativ 7 ani în urmă, muzeul inițiasse procedură de obținere a titlului de proprietate pe terenul Muzeului și aceste lucrări nu erau avizate cu primăria, o parte din cetățeni care doreau să perfecteze actele de proprietate, au constatat la Organul Cadastral că terenul lor se suprapune cu terenul muzeului urma să se creeze o comisie ca să clarifice situația. Ministerul Culturii a emis un ordin pentru a delimita aceste terenuri, Cunoștea că terenul este în Ministerul Culturii. La primărie a venit XXXXX cu cerere ca să privatizeze terenurile aferente casei de nunți, dar i s-a dat răspuns să se adreseze Ministerul Culturii, acesta a fost în anul 2012-2013. După delimitarea din anul 2012, locul amplasării i-a fost stabilit lui XXXXX Liuba. Concretizat, în decizia din 13.04.1993, XXXXX Liubovi în calitate de beneficiar nu figurează. Terenul care se află în intravilan poate avea destinație pentru construcție. Extrasele le completează secretarul, dar primarul și inginerul cadastral le semnează.

Fiind audiat în calitate de martor XXXXX Serghei în instanța de fond, verificate prin citire în instanța de apel, care a relatat că, în devăz a înregistrat actul de recepție finală a construcției accesorii ce aparține SRL „Pasana” în anul 2012, la cererea Ministerului Culturii, terenul a fost actualizat de ÎS „IPOT”. Construcțiile accesorii au rămas înregistrate pe terenul statului. La momentul când XXXXX Liubovi a primit titlul terenul era proprietatea primăriei: j Delimitarea terenului Rezervației cu cea a primăriei s-a făcut în anul 2005. Acest teren de 11 ari, a rămas statului. În anul 2012, s-a efectuat o nouă actualizare a terenului care a fost aprobat de șeful Agenției Cadastru. După actualizarea din anul 2012 terenul este litigios. Inițiere actualizării a fost din partea statului și ca rezultat s-a elaborat planul geometric. Terenul de 11 ari a fost format din rezultatul acestor delimitări. Primăria i-a transmis terenul în proprietate lui XXXXX Liubovi.

Pe terenul de 11 ari sunt construcții. Construcțiile urmează să fie înregistrate în registru, dar din câte cunoaște construcțiile nu au fost înregistrate. A mai concretizat, dacă se refuza în eliberarea extrasului, urma să fie dat un răspuns motivat.

Procurorul a mai prezentat spre cercetare probe scrise cercetate de instanța de fond și verificate suplimentar de instanța de apel și anume:

Registrul de transmitere a terenurilor în gestiunea Complexului Muzeal „Orașul medieval Orhei” din terenurile comunei Trebujeni din anul 2002.

Certificatul provizoriu ce confirmă dreptul de proprietate, posesiune și beneficiere funciară, copiile autentificate ale registrului din anul 1993 vol. II, f. d. 66-71);

Raportul de expertiză din 08 iulie 2014 potrivit căruia „, textul de tipar din filele nr. 1 și nr. 2 din Autorizația de construcție nr. 48 din 6.11.2010, emisă de Primăria comunei Trebujeni, r. Orhei, este executat cu ajutorul tehnicii computerizate cu imprimantă Laser. A stabilit că nu a fost tipărite la unul și același model de imprimantă, nu este posibil, din lipsa unei metode argumentate științific în Republica Moldova în acest domeniu. Totodată, în Autorizația de construcție nr. 48 din 26.11.2010, emisă de Primăria comunei Trebujeni, r. Orhei, probabil una din file este substituită. (vol. I, f. d. 152-156);

Raportul de expertiză tehnică a documentelor nr. 1089 din 22.01.2015 potrivit căruia „, în zonele amplasate la distanța de 330 mm., din partea stângă și 145 mm., și 310 mm., din partea stângă și 140 mm., din partea de jos din sectorul VIII/260.21 din partea de jos a hărții cadastrale bază pe comuna Trebujeni, r. Orhei, zona cadastrală 6472 au avut loc modificări a conținutului inițial prin răzuire pe cale mecanică. De stabilit că conținutul nu este posibil, din motivul răzuirii excesive. În zonele marcate cu cifre manuscrise și încercuite cu colorant roșu ilustrate în imaginile 6-9 cu indici 5, 6, 7, 9, 10, 14, 16, 17, 26, 27, 31-34, 36, 37 a fost modificat conținutul inițial prin răzuire pe cale mecanică fără adăugare de conținut, în zonele marcate cu cifre manuscrise și încercuite cu colorant roșu ilustrate în imaginile 6-7, 10-11 cu indici 13, 25, 18, 28, 15, 22 a fost modificat conținutul inițial prin radiere pe cale mecanică, cu adăugare ulterioară de conținut. De stabilit care a fost conținutul și a fost posibil, din motivul răzuirii excesive. (vol. I, f. d. 167-171);

Raportul de expertiză tehnică a documentelor nr. 1721 din 11.02.2015 potrivit căruia „, În Registrul de transmitere a terenurilor în gestiunea Complexului Muzeal „Orașul medieval Orhei” din terenurile comunei Trebujeni județul Orhei, din anul 2002 au fost efectuate modificări, prin adăugarea fișelor 17-25, 32-35 și substituirea fișei nr. 29. Conținutul textului din partea de jos avers a fișei nr. 25 din Registrul de transmitere a terenurilor în gestiunea Complexului Muzeal „Orașul medieval Orhei” din terenurile comunei Trebujeni județul Orhei, din anul 2002 este următorul: „13 03 Ștefan Vodă.Com 777-10000”. (vol. I, f. d. 142-145);

9. Așa dar, conform prevederilor art. 99 Cod procedură penală, „alin. (1) în procesul penal, probatoriul constă în invocarea de probe și propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză. Alin. (2) probele administrate se verifică și se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanță”.

Din economia rigorilor art. 101 alin. (1 și 4) Cod procedură penală, „alin. (1) fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concluzivității, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Alin. (4) instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate”.

Conform prevederilor art. 6 alin. (1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, „, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărîrea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți din proces, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări special justificate, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției”.

10. Verificând probele administrate la caz, cercetându-le prin prima prevederilor normelor precitate, din punctul de vedere al pertinentei, veridicității și coroborării lor, Colegiul Penal ajunge la concluzia că probele date nu demonstrează existența elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate lui XXXXX Serghei.

1. Instanța de apel cercetând probele, audiind suplimentar inculpatul XXXXX Serghei, verificând prin citire declarațiile martorilor, cercetând probele scrise din materialele dosarului, conchide că învinuirea încriminată inculpatului XXXXX Serghei în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal nu și-a găsit confirmare.

2. Colegiul Penal admite argumentul inculpatului precum că instanța de fond eronat și subiectiv a dat apreciere circumstanțelor cauzei, care rezultă dintr-un raport cu vinovăția inculpatului și precum că neîntemeiat a pronunțat o sentință de condamnare privința lui XXXXX Serghei.

Instanța de apel reține că în conformitate cu prevederile art. 8 din Cod procedură penală persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă că făcutorul este vinovat sau este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului.

invinuiri, inculpatului.

Astfel Colegiul Penal, cercetând probele în ședința de judecată, nu s-a constatat cu certitudine că XXXXX Serghei fiind o persoană publică omis unele acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, ceea ce a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor juridice, or, orice dubiu se interpretează în favoarea persoanei.

Colegiul Penal consideră că instanța de fond a ajuns la concluzia eronată precum că acțiunile inculpatului XXXXX Serghei se încadrează în componența de infracțiune prevăzută de art.328 alin.(1) Cod penal, motiv pentru care va casa sentința Judecătorei Orhei din 04.10.2016 și a pronunțat o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care XXXXX Serghei învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal, să fie achitat pe motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

În continuare, Colegiul penal consențează că verificând cele imputate lui XXXXX Serghei, a conchis că procurorul nu și-a susținut învinuirea în sensul declarat, adică nu a acumulat și prezentat instanței careva probe verosimile, pertinente și concludente, care ar fi demonstrat indubital inovăția lui XXXXX Serghei de comiterea infracțiunii de depășire a atribuțiilor de serviciu, adică acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, care au cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice.

3. În vederea susținerii acestei statuări, Colegiul consideră necesar de a reitera că, potrivit dispoziției art. 328 Cod penal, prin exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu urmează de înțeles săvârșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Obiectul juridic special al infracțiunii nominalizate îl formează relațiile sociale cu privire la activitatea legală a organelor puterii de stat, organelor administrației publice locale sau unei subdiviziuni a lor. În calitate de obiect juridic secundar al acestei infracțiuni apar relațiile sociale cu privire la sănătatea sau integritatea corporală, cinstea și demnitatea persoanei.

Latura obiectivă a infracțiunii în cauză include următoarele trei semne: 1) fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de depășire a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege; 2) urmările prejudiciabile, și anume - daunele în proporții considerabile cauzate intereselor publice locale sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice; 3) legătura causală dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Când ne referim la acțiunea prejudiciabilă de depășire a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, avem în vedere oricare din următoarele patru modalități faptice:

săvârșirea unei acțiuni care ține de competența unei alte persoane cu funcție de răspundere (de exemplu, a unei persoane cu funcție de răspundere ierarhic superioare din același sistem departamental, ori persoane cu funcție de răspundere din același sistem departamental căreia făptuitorul nu i se supune, ori a unei persoane cu funcție de răspundere din alt sistem departamental);

săvârșirea unei acțiuni care putea fi comisă de către făptuitor numai în prezența unor circumstanțe deosebite, indicate în lege sau într-un alt act normativ;

săvârșirea unipersonală a unei acțiuni pe care o poate efectua exclusiv un organ colegial;

săvârșirea unei acțiuni pe care nimeni și în nici un fel de circumstanțe nu este în drept să le săvârșescă.

Specific pentru acțiunea prejudiciabilă de depășire a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege este că făptuitorul comite o acțiune care nu este în competența lui de serviciu sau în competența exclusivă a lui de serviciu, dar este în competența unei alte persoane sau a unui organ ori acțiune care nu se află în competența a nici unei persoane sau a nici unui organ.

Or, în mod firesc, pentru a depăși limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, trebuie mai întâi să te afli în cadrul acelor limite.

Prin acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege urmează de înțeles asemenea acțiuni care: văd depășesc competența persoanei cu funcție de răspundere, ținând de competența persoanei cu funcție de răspundere ierarhic superioară sau a un organ colegial; ar putea fi întreprinse de către persoana cu funcție de răspundere numai în prezența unor circumstanțe excepționale indicate în lege; nu pot fi comise de către nimeni, nici într-un fel de circumstanțe.

Totodată, important este de a releva că, pentru reținerea la încadrare a art.328 Cod penal este important ca depășirea limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege să aibă un caracter vădit. Dacă există dubii rezultate din contradicțiile reglementării competenței funcției deținute, iar persoana publică admite că uzurpează atribuții, admite că săvârșește unele acțiuni fără a respecta careva cerințe impuse de lege etc., deci fără a avea certitudinea, răspunderea penală nu va opera, deoarece nu au fost depășite în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege.

Fapta prejudiciabilă incriminată la art.328 Cod penal nu poate fi omisivă, adică doar forma activă reprezentată de sintagma „săvârșirea unei acțiuni” este consacrată la descrierea preceptului incriminator. Pentru a determina dacă există într-un caz concret depășirea atribuțiilor de serviciu este necesar de a stabili competența persoanei cu funcție de răspundere, făcând trimitere la actul normativ corespunzător care o reglementează.

Pentru a determina dacă există într-un caz concret depășirea atribuțiilor de serviciu, este necesar de a stabili competența persoanei cu funcție de răspundere, făcând trimitere la actul normativ corespunzător care o reglementează.

Prin depășirea atribuțiilor de serviciu se au în vedere asemenea acțiuni ale persoanelor cu funcție de răspundere, în privința cărora, în acte normative corespunzătoare, este limitat cercul subiecților care sunt în drept să le comită, iar persoana în cauză la categoria acestor subiecți nu se referă, sau există o anumită limitare a condițiilor în prezența cărora persoana este în drept să comită acțiunile date, sau, în genere, există interdicție referitor la comiterea acțiunilor corespunzătoare.

Pentru existența componenței date de infracțiune, este necesar ca acțiunile persoanei cu funcție de răspundere să depășească limitele drepturilor și atribuțiilor acordate de lege, în mod vădit, adică indiscutabil, fără dubii, circumstanță neîndoielnică și pentru făptuitor. Infracțiunea ată este una materială și se consideră consumată din momentul cauzării daunelor în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor legale ale persoanelor fizice sau juridice.

De asemenea, pe parcursul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești nu a fost probată nici existența altui semn obligatoriu al laturii obiective a infracțiunii incriminate lui XXXXX Serghei și anume „cauzarea de daune în proporții considerabile intereselor publice”.

Conform practicii judiciare și doctrinare, infracțiunea prevăzută la art. 328 alin. (1) Cod penal este o infracțiune materială, care se consideră consumată din momentul producerii daunelor în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Prin daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice se înțelege: vătămarea ușoară sau medie a integrității corporale sau a sănătății, leziunile corporale care nu implică un prejudiciu pentru sănătatea aunele materiale care nu ating proporțiile mari etc.

Astfel, în actul de învinuire, acuzatorul de stat a concluzionat că prin acțiunile sale, XXXXX Serghei, a cauzat daune intereselor publice astfel nici în cadrul instanței de fond nici a celei de apel, acuzarea nu a probat fiecare din aceste acuzații, care în consecință ar fi cauzat daune reținse, prin urmare acestea rămân doar învinuiri pur declarative. Acuzarea nu a adus nici o probă care să demonstreze faptul că a cauzat daune intereselor publice.

Prin urmare, corect s-a concluzionat că în acțiunile și inacțiunile incriminate lui XXXXX Serghei pe acest capăt de acuzare lipsește latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (1) Cod penal, se caracterizează prin intenție directă sau indirectă. În dispoziția de la art. (1) art. 328 Cod penal, se menționează despre săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege. Aceasta înseamnă că făptuitorul manifestă certitudine, este lipsit de orice îndoială, nu are dubii

epășește limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege. În lipsa caracterului vădit al depășirii limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, răspunderea nu poate fi aplicată potrivit art. 328 alin. (1) Cod penal. Motivele infracțiunii specificate, pot consta în interesul material al făcătorului de a obține unele avantaje nepatrimoniale, răzbunare, gelozie, interpretarea eronată a obligațiilor de serviciu.

Subiect al infracțiunii de exces de putere sau depășire a atribuțiilor de serviciu este persoana cu funcție de răspundere.

4. Analizând probele prezentate în susținerea învinuirii aduse, Colegiul penal ajunge la concluzia, că inculpatul urmează a fi achitat de comiterea infracțiunii imputate, or, vinovăția acestuia nu este dovedită și anume lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal, or n-a fost dovedită intenția acestuia de a comite infracțiunea și consecințele acesteia, elementul obligatoriu de cauzare a unui prejudiciu considerabil, la caz urmări grave unei persoane juridice sau fizice.

5. Colegiul penal reține că organul de urmărire penală nu a indicat în învinuirea formulată prin rechizitoriul atribuții concrete, acordate prin lege și reproducerea textului prescripțiilor conținute în această, limitele cărora se presupune că în mod vădit le-ar fi depășit inculpatul. Nici o normă de drept material menționat în învinuirea adusă inculpatului nu conține referire la drepturi și atribuții proprii funcției deținute de acesta, iar actul de învinuire nu conține referire directă și concretă la *lege care se pretinde a fi depășită, inclusiv norma care reglementează atribuțiile de serviciu.*

6. În acest sens Colegiul penal constată că Curtea Constituțională în hotărârea sa nr.22 din 27 iunie 2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi ale articolului 328 alin.(1) din Codul penal în pct.pct.85, 89 constată că instanța de judecată prin individualizarea răspunderii penale și pedepsei penale este obligată să stabilească *cu certitudine* urmările prejudiciabile ale infracțiunii incriminate inculpatului, or, potrivit art.7 alin.(1) din Codul penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. De altfel, atribuirea unor fapte infracționale concrete ca prejudiciind „*interesul public*”, *in abstracto*, nu poate satisface cerința de claritate și previzibilitate și totodată constituie o interpretare a legii penale extensivă și defavorabilă persoanei, contrar prevederilor art.3 alin.(2) din Codul penal, iar persoana publică este privată de posibilitatea de a determina fără echivoc urmările prejudiciabile concrete ale acțiunilor incriminate. Concluzionând cele menționate Curtea Constituțională a reținut că utilizarea în art.328 alin.(1) din Codul penal a noțiunii „*intereselor publice*”, care constituie o noțiune generică, ce nu poate fi definită, încalcă articolele 1 alin.(3) și 22 din Constituție [*principiul legalității incriminării și pedepsei penale*], precum și articolul 23 din Constituție [*calitatea legii penale*].

7. Verificând materialele cauzei Colegiul penal reține că nici organul de urmărire penală în învinuirea formulată prin rechizitoriul și nici instanța de judecată în sentința pronunțată, nu au constatat elementul componente de infracțiune imputate inculpatului – cauzarea prejudiciului material, existența acestui element este necesară și obligatorie unei componente de infracțiune materiale, iar conform dispozițiilor art.394 alin.(1) pct. 1 Cod procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă, în mod obligatoriu, *descrierea faptei criminale considerate ca fiind dovedite*, ceea ce impune indicarea tuturor elementelor constitutive, cum ar fi fapta pretinsă a fi criminală, consecințele survenite de prejudiciu cauzat victimei și legătura causală între acțiunea și consecințele survenite, dar au efectuat o simplă transpunere a dispozițiilor ormei penale incriminate fără a constata corespunderea exactă între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componente de infracțiune prevăzute de norma penală.

Colegiul penal conchide că în lipsa constatării persoanei prejudiciate, daunei și caracterului acesteia, nu este posibil de stabilit calificativul imputat inculpatului ca cauzare de urmări grave. Mai mult ca atât, lipsește constatarea cuantumului, descrierea formei, caracterului, naturii urmărilor grave, incriminate inculpatului în cazul dat, ceea ce impune excluderea și acestui element calificativ, precum și nu se indică subiectul care a suferit aceste urmări.

Astfel, Curtea Constituțională prin hotărârea sa declarând neconstituțională sintagma „*interese publice*”, la caz lipsește elementul constitutiv al infracțiunii prevăzut de art. 328 Cod penal or, excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu este o infracțiune de rezultat (materială) astfel încât consumarea ei este legată, în mod obligatoriu, de producerea unor consecințe prejudiciabile, și anume: „cauzarea daunei în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice”.

Colegiul penal reține că, în timp ce caracterul prejudiciabil al infracțiunii este determinat de obiectul juridic protejat, constituind semnul calitativ al infracțiunii, gradul prejudiciabil depinde de gravitatea faptei săvârșite (valoarea daunei, forma vinovăției, motivul, scopul etc.), fiind un semn cantitativ. Or, lipsa unor criterii clare, previzibile și accesibile pentru aprecierea urmărilor prejudiciabile ale infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal determină organele judiciare de a aprecia impactul concret al acțiunilor persoanelor publice asupra unei valori abstracte protejate de legea penală precum este „*interesul public*”.

8. Drept urmare, celor menționate mai sus, Colegiul penal relevă că instanța de fond a lăsat fără apreciere declarațiile contradictorii a martorilor și anume declarațiile martorului XXXXX Vladimir care a comunicat că „Titlul a fost eliberat în baza unor măsurări selective...” martorul dat a relatat despre examinarea materialelor cadastrale care se află în arhiva Institutului de Proiectări IPOT, care au fost elaborate în anul 1996.

Fiind audiat în calitate de martor Foșnea Ion - Acel lot în evidența grafică se califică ca pășune. La momentul când s-a făcut lucrările respective în anul 2004, terenul aparținea primăriei, dar statul a emis o hotărâre de Guvern nr.476 din 21.04.2003, prin care a retras forțat din administrația publică locală terenul rezervației Naturale.

Fiind audiată în calitate de martor Gușina Nina a explicat că nu cunoaște dacă în registrul cadastral de terenuri a fost trecut ca proprietar XXXXX Liubovi. A concretizat, că extrasul se eliberează în baza datelor din registrul proprietarilor. - a confirmat faptul că XXXXX Sergiu a tocmnit extrasul din registrul cadastral al deținătorilor de teren.

Fiind audiat în calitate de martor XXXXX Ion a comunicat că nu poate explica cum a apărut un alt titlu de proprietate pe terenul, pe care s-a făcut sala de nunți. Casa de nunți, barul și hotelul sunt amplasate pe suprafața de 6 ari. - martorul dat nu s-a expus, deloc referitor la registrul cadastral al deținătorilor de terenuri, decizia nr.1 din 13.04.1993, lista persoanelor beneficiare cit și referitor la extrasul eliberat de inculpatul XXXXX Sergiu.

Fiind audiat în calitate de martor Tudor XXXXX a explicat că în perioada 1993 a mai deținut funcția de primar. La lucrătorii muzeului tot el a atribuit cota mică în apropiere de muzeu. După delimitarea din anul 2012, locul amplasării i-a fost stabilit lui XXXXX Liuba. A concretizat, că decizia din 13.04.1993, XXXXX Liubovi în calitate de beneficiar nu figurează. Terenul care se află în intravilan poate avea doar destinație pentru construcție. Extrasele le completează secretarul, dar primarul și inginerul cadastral le semnează.

Prin aceste declarații unicul martor care activa în perioada de până la 1993 a dat declarații prin care a confirmat cu certitudine că Colta Liubovi s-a alocat teren „cota mică” și a menționat că lista persoanelor la care face referință procurorul este o listă adăugătoare la lista de bază.

Fiind audiat în calitate de martor XXXXX Serghei a declarat, într-adevăr a înregistrat actul de recepție finală a construcției accesorii a părții SRL Pasana în anul 2012, la cererea Ministerului Culturii, terenul a fost actualizat de IS IPOT. Construcțiile accesorii au rămas înregistrate pe terenul statului. La momentul când XXXXX Liubovi a primit titlul, terenul era proprietatea primăriei. Delimitarea terenului rezervației cu cea a primăriei s-a făcut în anul 2005. Acest teren de 11 ari, a rămas a statului. în anul 2012. s-a efectuat o nouă actualizare a terenului care a fost aprobat de șeful Agenției Cadastru. După actualizarea din 2012 apare terenul litigios. Inițiere actualizării a fost din partea statului și ca rezultat s-a elaborat planul geometric. Terenul de 11 ari a fost format în rezultatul acestor delimitări. Primăria i-a transmis terenul în proprietate lui XXXXX Liubovi. Pe terenul de 11 ari sunt construcții. Construcțiile urmează să fie înregistrate în registru, dar din câte cunoaște construcțiile nu au fost înregistrate. A mai concretizat, dacă se refuza în eliberarea extrasului, urma să fie dat un răspuns motivat.

Astfel, martorul dat a confirmat faptul că terenul dat a fost format în rezultatul delimitărilor efectuate de către IS "IPOT" în anul 2012

ererea Ministerului Culturii, menționează Ministerul Culturii care conform declarațiilor martorului Foșnea Ion expert din partea acuzării a declarat La momentul când s-a făcut lucrările respective în anul 2004, terenul aparținea primăriei, dar statul a emis o hotărâre de Guvern nr.476 din 1.04.2003, prin care a retras forța din administrația publică locală terenul rezervației Naturale..”. - Reieșind din cele declarate Ministerul Culturii și proprietarul terenului cu suprafața de 251 ha care i-a fost transmis de la Primăria Tribujeni inclusiv 0,11 ha.

Cu atât mai mult că în vederea eliberării actelor necesare cet. XXXXX Liuba, inculpatul a verificat registrul în vederea verificării temeiniciei liberării actelor solicitate. Drept urmare inculpatul nu a depistat careva impedimente în vederea eliberării actelor respective.

În aceste circumstanțe Colegiul penal menționează că astfel, versiunea inculpatului XXXXX Serghei nu a fost combătută prin probe prezentate de partea acuzării, totodată sentința necuprinzând și descrierea circumstanțelor cauzei constatate de prima instanță, cu enumerarea meiturilor de condamnare a inculpatului și indicarea motivelor pentru care se admit probele aduse în sprijinul acuzării.

9. Este plauzibil de menționat că XXXXX Serghei a dat declarații constante și consecutive pe tot parcursul procesului penal, a menținut aceeași poziție de nerecunoaștere a noității de la urmărirea penală până la instanța de apel, iar versiunea inculpatului nu a fost combătută de partea acuzării prin probe prezentate în sprijinul învinuirii.

10. Colegiul Penal consideră că în cadrul ședinței de judecată nu au fost prezentate suficiente probe concludente și utile, care demonstrează pe deplin vinovăția lui XXXXX Serghei în săvârșirea infracțiunii incriminate, învinuirea adusă poartă un caracter pripit și superficial or, dimpotrivă, din materialele dosarului rezultă că probe în sprijinul învinuirii de facto nu au fost prezentate.

1. Analizând în ansamblu toate probele administrate, s-a format o concluzie că în privința terenului cu pricina, există cel puțin două pachete de acte ce ar confirma apartenența: 1) Primăria Tribujeni și 2) Ministerul Culturii – ceea ce a generat situația creată, or eliberarea actelor de către XXXXX a fost bazată pe actele ce se aflau la primărie și împărțirii anterioare a terenurilor necorespunzătoare, fără a fi verificate minuțios cu privire la apartenență de către autoritățile competente.

2. Instanța de apel, în temeiul celor enunțate mai sus, consideră că prima instanță a reținut eronat starea de fapt, vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptelor comise de către XXXXX Serghei și a dispus neîntemeiat condamnarea ultimului în baza art. 328 alin. (1) Cod penal și anume – săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile, intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

3. În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de apel că XXXXX Serghei nu se face vinovat de comiterea infracțiunii imputate acestuia prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței.

4. Conform normelor codului de procedură penală și CEDO care prevede că dacă din probele administrate în cauză nu rezultă cu certitudine că inculpatul a săvârșit fapta pentru care a fost dedus judecării, în favoarea acestuia operează principiul de drept „*in dubio pro reo*” se regăsește în art. 6 par. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și reflectă prezumția de nevinovăție, care în general, este un drept protejat de CEDO și de Constituție, iar în particular constituie și o regulă a probatorului prin ostulatul menționat.

5. Instanța de apel verificând circumstanțele de fapt și de drept, notează că învinuirea înaintată lui XXXXX Serghei în baza art. 328 alin.(1) Cod penal, este una formală, convențională și bazată doar pe dubii, nefiind concretizată în sensul demonstrării constatării faptei inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Totodată, Colegiul Penal menționează că CEDO statuează în cauza Constantin Florea împotriva României (Cererea nr. 21534/05, 19 iunie 2012) că prezumția de nevinovăție consacrată la art. 6 § 2 face parte din elementele noțiunii de proces echitabil în materie penală, prevăzută la paragraful 1 (Deweer împotriva Belgiei, 27 februarie 1980, pct. 56, seria A nr. 35) și trebuie interpretată având în vedere jurisprudența Curții în domeniu. Curtea a examinat deja cereri din punct de vedere al celor două aragrafe coroborate (Bernard împotriva Franței, 23 aprilie 1998, pct. 37, Culegere de hotărâri și decizii 1998-II, și Janosevic împotriva Suediei, nr. 34619/97, pct. 6, CEDO 2002-VII) și a hotărât că art. 6 § 2 reglementa întreaga procedură, indiferent de rezultatul procesului și inclusiv în cazul în care acestea au fost oprite ca urmare a intervenției prescripției (Minelli împotriva Elveției, 25 martie 1983, pct. 25 și urm., seria A nr. 62, și Didu).

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probației în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărârea *Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005*, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 § 2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzator de stat, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

Ignorarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 din Codul de procedură penală lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Colegiul Penal reține că *vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.*

În conformitate cu art. 390 Cod de procedură penală (1) Sentința de achitare se adoptă dacă: 1) nu s-a constatat existența faptei infracțiunii; 2) fapta nu a fost săvârșită de inculpat; 3) *fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii*; 4) fapta nu este prevăzută de legea penală; 5) există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei.

Reieșind din dispozițiile art. 8 alin. (3) și art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condițiile în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblu de probe exacte, cercetate în instanța de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător.

În conformitate cu art. 384 alin. (3) și (4) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

În conformitate cu art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Subsecvent, Colegiul indică că conform jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sursează din fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări. Chestiunile de drept și de fapt care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei. Rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător (Hotărârea Plenului CSJ a RM din 2.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel).

Instanța de apel consideră că în cazul dat prin prisma prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, *concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.*

Colegiul Penal consideră că prin prisma prevederilor art. 8 Cod de procedură penală, art. 6 CEDO, jurisprudenței naționale și jurisprudenței CEDO în această speță dacă dubiile în probarea învinuirii nu pot fi înlăturate, le interpretează în favoarea inculpatului, după cum prevede și pct. 6 a hotărârii Plenului Curții Supremă de Justiție privind sentința judecătorească nr. 5 din 19.06.2006 “*Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.*”

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probației în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărârea *Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005*, a constatat că în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 § 2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Într-un prim aspect, față de cele ce preced, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece timpul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Colegiul menționează și jurisprudența CtEDO, bazată pe prevederile art.6 par.1 al Convenției, care impune, printre altele, ca, în îndeplinirea funcțiilor lor, membrii unui tribunal să nu pornească de la ideea preconcepută că cel trimis în judecată a comis actul incriminat; sarcina probei revine acuzării, iar de situația îndoielnică beneficiază cel acuzat (in dubio pro reo). În plus, „acuzarea” este cea care trebuie să-i indice persoanei acuzate faptele ce i se impută, pentru ca, astfel, aceasta să fie în măsură să-și regătească apărarea în consecință; ea trebuie să ofere suficiente probe care să fundamenteze o eventuală declarație de culpabilitate (CEDH, 06 decembrie 1988, Berbera, Fessegue et Jabardo c/Espagne).

Totodată, Colegiul menționează și faptul, în concepția instanței europene, între garanțiile dreptului la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenție, se înscrie și obligația instanțelor de a-și motiva deciziile lor și impune ca o jurisdicție internă care nu și-a motivat decât sumar decizia sa - fie că a încorporat motivarea unor instanțe ferioare, fie că a înțeles să procedeze într-un alt mod - să examineze efectiv problemele esențiale, care-i sunt supuse aprecierii și nu să se mulțumească de a aproba pur și simplu concluziile unei jurisdicții inferioare.

Or, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal. (Suominen c. Finlandei (2003) §37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) §85).

6. Astfel, Colegiul penal conchide, că instanța de fond la examinarea cauzei nu a cercetat și nu a verificat probele prezentate de către acuzare sub toate aspectele, nu le-a apreciat prin prisma relevanței, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și nu a motivat soluția adoptată, iar ținând cont de prevederile art. 394 alin.(3) Cod de procedură penală, instanța de asemenea nu a făcut o analiză amplă a probelor prezentate de acuzare în cauză și astfel n-a soluționat corect cauza.

7. În speță, instanța de fond nu a luat în considerație că de fapt probele administrate nu demonstrează culpabilitatea inculpatului XXXXX Serghei în comiterea infracțiunii de omucidere, nu a examinat obiectiv cauza și a ajuns la o concluzie neargumentată precum că XXXXX Serghei a săvârșit infracțiunile incriminate, or Colegiul Penal, în virtutea celor expuse supra, constată cert că la caz fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, motiv pentru care Colegiul Penal i-l achită pe XXXXX Serghei în baza art. 328 alin.(1) Cod penal.

8. Generalizând aspectele invocate, Colegiul Penal concluzionează de a admite apelul inculpatului XXXXX Serghei împotriva sentinței Judecătoriei Orhei din 04.10.2016, motiv pentru care va dispune casarea acesteia și achitarea inculpatului.

9. În conformitate cu art.415, alin.(1), pct.2; 417-419 Cod procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău,-

D E C I D E:

Admite apelul inculpatului XXXXX Serghei, casează sentința Judecătoriei Orhei din 04.10.2016, privindu-l pe XXXXX Serghei și pronunță în acest sens o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Pe XXXXX Serghei învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal, a-l achita în baza art.390 alin.(1), pct.3 Cod de procedură penală, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Decizia este executorie din momentul pronunțării, însă poate fi atacată cu recurs în Curtea Supremă de Justiție a RM în termen de 30 zile.

Pronunțarea publică a deciziei motivate la data de XXXXXXXXXX, ora 14.00.

Președintele ședinței:

Judecători: